

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2014. szeptember 11.*

„Előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Az érintett régióban található, megújuló energiaforrásokból villamos energiát előállító létesítmények számára, átruházható zöld bizonyítványok kibocsátását előíró regionális támogatási rendszer — A villamosenergia-szolgáltatókat terhelő azon kötelezettség, hogy évente az illetékes hatóságnak adott kvótának megfelelő számú bizonyítványt mutassanak be — Az Európai Unió más tagállamaiból és az EGT-Megállapodásban részes államokból származó származási garanciák figyelembevételének megtagadása — A bizonyítványok bemutatásának elmulasztása esetén kiszabott közigazgatási bírság — 2001/77/EK irányelv — 5. cikk — Áruk szabad mozgása — EK 28. cikk — Az EGT-Megállapodás 11. és 13. cikke — 2003/54/EK irányelv — 3. cikk”

A C-204/12–C-208/12. sz. egyesített ügyekben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek tárgyában, amelyeket a rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Belgium) a Bírósághoz 2012. április 30-án érkezett, 2012. április 16-i határozataival terjesztett elő az előtte

az **Essent Belgium NV**

és

a **Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt**,

között,

a **Vlaams Gewest**

és

a **Vlaamse Gemeenschap** (C-204/12., C-206/12. és C-208/12. sz. ügy),

részvételével

folyamatban lévő eljárásokban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: L. Bay Larsen tanácselnök, J. Malenovský és A. Prechal (előadó) bírák,

főtanácsnok: Y. Bot,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

* Az eljárás nyelve: holland.

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2013. március 21-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- az Essent Belgium NV képviseletében D. Haverbeke és W. Vandorpe advocaten,
- a Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt, a Vlaams Gewest és a Vlaamse Gemeenschap képviseletében S. Vernailen és B. Goosens advocaten,
- a holland kormány képviseletében B. Koopman, M. Bulterman és C. Wissels, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében O. Beynet, K. Herrmann és E. Manhaeve, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2013. május 8-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek az EUMSZ 18., EUMSZ 34. és EUMSZ 36. cikk, az Európai Gazdasági Térségről szóló 1992. május 2-i megállapodás (HL 1994. L 1., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 52. kötet, 3. o., a továbbiakban: EGT-Megállapodás) 4., 11. és 13. cikkének, valamint a belső villamosenergia-piacon a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia támogatásáról szóló, 2001. szeptember 27-i 2001/77/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 283., 33. o.; magyar nyelvű különkiadás 12. fejezet, 2. kötet, 121. o.) 5. cikkének és a villamos energia belső piacára vonatkozó közös szabályokról és a 96/92/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. június 26-i 2003/54/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 176., 37. o.; magyar nyelvű különkiadás 12. fejezet, 2. kötet, 211. o.) 3. cikkének értelmezésére irányulnak.
- 2 E kérelmeket az egyrészt az Essent Belgium NV (a továbbiakban: Essent), másrészt a Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt (a flamand gáz- és villamosenergia-piaci felügyelet, a továbbiakban: VREG), a Vlaams Gewest (flamand régió) és a Vlaamse Gemeenschap (flamand közösség) között folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, a VREG által az Essenttel szemben az azt megállapító bizonyítványok benyújtásának elmulasztása okán kiszabott közigazgatási bírság tárgyában, hogy az azokban megjelölt villamosenergia-mennyiséget megújuló energiaforrásokból állították elő (a továbbiakban: zöld bizonyítványok).

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2001/77 irányelv

- 3 A 2001/77 irányelvet 2012. január 1-jei hatállyal hatályon kívül helyezte a megújuló energiaforrásból előállított energia támogatásáról, valamint a 2001/77/EK és a 2003/30/EK irányelv módosításáról és azt követő hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. április 23-i 2009/28/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 140., 16. o.). Tekintettel azonban az alapügyek tényállása megvalósulásának időpontjára, a 2001/77 irányelv rendelkezéseit kell figyelembe venni.

4 A 2001/77 irányelv (1)–(3), (10), (11), (14) és (15) preambulumbekzdése értelmében:

„(1) Napjainkban a Közösségben a megújuló energiaforrások kiaknázása elmarad a lehetőségektől. A Közösség felismeri a megújuló energiaforrások támogatásának elsődleges szükségességét, mivel ezek kiaknázása hozzájárul a környezetvédelemhez és a fenntartható fejlődéshez. Ezenfelül helyi munkahelyeket teremthet, kedvezően hat a társadalmi kohézióra, biztonságosabbá teszi az energiaellátást, és lehetővé teszi a kiotói célkitűzések gyorsabb megvalósítását. Mindezek érdekében biztosítani kell, hogy ezeket a lehetőségeket a belső villamosenergia-piac keretein belül minél nagyobb mértékben aknázzák ki.

(2) A Közösség [...] elsőrangú jelentőséget tulajdonít a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia támogatásának az energiaellátás biztonsága, diverzifikálása, a környezetvédelem, valamint a társadalmi és gazdasági kohézió elősegítése érdekében. [...].

(3) A megújuló energiaforrásból előállított villamos energia felhasználásának fokozása fontos részét képezi az ENSZ éghajlatváltozásról szóló keretegyezményéhez csatolt Kiotói Jegyzőkönyvben foglaltak megvalósítását szolgáló intézkedéscsomagnak, valamint a további kötelezettségvállalások teljesítésére irányuló bármely egyéb politikai intézkedéscsomagnak.

[...]

(10) Ez az irányelv nem kötelezi a tagállamokat arra, hogy a másik tagállamtól beszerzett származási garanciát vagy a villamos energia ennek megfelelő beszerzését elismerjék, mint a nemzetikvóta-kötelezettség teljesítéséhez való hozzájárulást. Mindazonáltal a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia kereskedelmének elősegítése, valamint a fogyasztói választás megkönnyítése érdekében a megújuló és a nem megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia világos megkülönböztetése céljából szükség van az ilyen típusú energiára vonatkozó származási garanciára. A származási garanciák rendszere önmagában nem jogosít fel a különböző tagállamokban létrehozott nemzeti támogatási rendszerekből származó támogatásra. Fontos, hogy ezek a származási garanciák a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia valamennyi formájára vonatkozzanak.

(11) Fontos, hogy a származási garanciákat egyértelműen megkülönböztessék a becserélhető zöld bizonyítványoktól.

[...]

(14) Az egyes tagállamok különböző nemzeti szintű támogatási rendszereket alkalmaznak a megújuló energiaforrásokkal kapcsolatban, többek között a zöld bizonyítványok, a beruházási támogatások, az adómentesség, az adókedvezmények és az adó-visszatérítés, valamint a közvetlen ártámogatás rendszerét. Az ezen irányelvben megfogalmazott cél elérésének egyik fontos eszköze – a befektetői bizalom megtartása érdekében – e rendszerek megfelelő működésének szavatolása mindaddig, amíg működésbe nem lépnek a közösségi keretek.

(15) A támogatási rendszerek vonatkozásában közösségi szintű keretekről határozni túl korai lenne, tekintve, hogy a nemzeti rendszerekkel kapcsolatban egyelőre korlátozott tapasztalatok állnak rendelkezésre, és a megújuló energiaforrásokból előállított, ártámogatásban részesülő villamos energia részaránya a Közösségen belül jelenleg viszonylag alacsony.”

5 A 2001/77 irányelv 1. cikke ekként rendelkezett:

„Ezen irányelv célja, hogy a belső villamosenergia-piacon ösztönözze a megújuló energiaforrásoknak az energiatermeléshez való nagyobb mértékű hozzájárulását, és alapot teremtsen azok majdani közösségi keretéhez.”

6 Ezen irányelv „Fogalom meghatározások” című 2. cikke szerint:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

[...]

d) »energiafogyasztás«: a nemzeti energiatermelés, beleértve a saját termelésű, valamint az importált energiát, és leszámítva az exportált energiát (bruttó nemzeti villamosenergia-fogyasztás).

[...]”

7 Az említett irányelv 3. cikkének (1) és (2) bekezdése így rendelkezett:

„(1) A tagállamok a (2) bekezdésben említett nemzeti célleírásoknak megfelelően megteszik a szükséges lépéseket a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia fogyasztása fokozásának ösztönzésére. Ezeknek a lépéseknek arányban kell állniuk az elérendő céllal.

(2) A tagállamok legkésőbb 2002. október 27-ig, ezt követően pedig évente elfogadják és közzéteszik a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia fogyasztásának nemzeti célleírásait tartalmazó, a következő 10 évre vonatkozó, a villamosenergia-fogyasztás százalékában kifejezett jelentést. [...] A célok legkésőbb 2010-ig történő meghatározásához a tagállamok:

- figyelembe veszik a mellékletben szereplő referenciaértékeket,
- biztosítják, hogy a célkitűzések összhangban legyenek minden olyan nemzeti kötelezettségvállalással, amelyet a Közösség által az Egyesült Nemzetek éghajlatváltozási keretegyezménye Kiotói Jegyzőkönyve értelmében elfogadott éghajlatváltozási kötelezettségvállalásokkal összefüggésben fogadtak el.”

8 Ugyanezen irányelv „Támogatási rendszerek” című 4. cikke a következőképpen szól:

„(1) A[z Európai] Bizottság a[z EK-]Szerződés 87. és 88. cikkének sérelme nélkül értékeli a tagállamokban megvalósított mechanizmusok alkalmazását, amelyeknek megfelelően a villamosenergia-termelők a hatóságok által kiadott rendelkezések értelmében közvetlen vagy közvetett támogatásban részesülnek, és amelyek korlátozó hatást gyakorolhatnak a kereskedelemre, azon az alapon, hogy e mechanizmusok hozzájárulnak a Szerződés 6. és 174. cikkében meghatározott célok megvalósításához.

(2) A Bizottság legkésőbb 2005. október 27-ig megfelelően dokumentált jelentést készít az (1) bekezdésben említett különböző mechanizmusok alkalmazásával és párhuzamos működésével kapcsolatban szerzett tapasztalatokról. A jelentés értékeli az (1) bekezdésben említett támogatási rendszerek eredményességét – beleértve a költséghatékonyságot is – a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia felhasználásának előmozdításában, a 3. cikk (2) bekezdésében említett nemzeti célleírásoknak megfelelően. A jelentéshez szükség esetén a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia támogatási rendszereivel kapcsolatos közösségi keretre vonatkozó javaslatot mellékelnek.

[...]”

- 9 A 2001/77 irányelv „A megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia származási garanciája” című 5. cikke így rendelkezett:

„(1) A tagállamok legkésőbb 2003. október 27-ig biztosítják, hogy a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia származása ennek az irányelvnek az értelmében, az egyes tagállamok által megállapított objektív, átlátható és megkülönböztetésmentes feltételeknek megfelelően szavatolható legyen. A tagállamok ennek érdekében biztosítják, hogy kérésre az ennek igazolására szolgáló származási garanciát állítsanak ki.

[...]

(3) A származási garancia:

- megjelöli az energiaforrást, amelyből a villamos energia származik, a termelés helyét és idejét, illetve vízerőművek esetén a kapacitást;
- alkalmas arra [helyesen: az a célja], hogy a megújuló energiaforrásból előállított villamos energia termelője bizonyíthassa, hogy az általa forgalmazott villamos energiát az ezen irányelv szerinti megújuló energiaforrások hasznosításával állította elő.

(4) A (2) bekezdésnek megfelelően kiadott, ilyen jellegű származási garanciát a tagállamok, kizárólag a (3) bekezdésben említett elemek bizonyítékeként, kölcsönösen elismerik. Amennyiben a származási garancia ilyen igazolásként való elismerését – különösen a csalások megelőzésével kapcsolatos okokból – megtagadják, annak objektív, átlátható és megkülönböztetésmentes feltételeken kell alapulnia. A származási garancia elismerésének megtagadása esetén a Bizottság az elutasító felet kötelezheti annak elismerésére, különös tekintettel az ezen elismerés alapjául szolgáló objektív, átlátható és megkülönböztetés mentes feltételekre.

[...]”

- 10 A 2001/77 irányelv melléklete, amint annak első bekezdéséből kitűnik, tartalmazza – az irányelv 3. cikkének (2) bekezdésében említett – referenciaértékeket a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energiára vonatkozó nemzeti célelőirányzatok megállapításához. A mellékletben szereplő táblázatból és az ahhoz kapcsolódó magyarázatokból kitűnik, hogy az említett referenciaértékek egyrészt az egyes tagállamokban az 1997. évi, „nemzeti [megújuló energiaforrásokból előállított villamosenergia-]termelésre”, másrészt az 1997. és 2010. év tekintetében a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energiának a villamosenergia-felhasználás százalékában jelölt arányára vonatkoznak, az utóbbi rész pedig „a nemzeti [megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia] és a bruttó nemzeti villamosenergia-felhasználás hányadosán alapul”.
- 11 A 2001/77 irányelvet az EGT-Megállapodás IV. (Energia) mellékletét módosító, 2005. július 8-i 102/2005 EGT-vegyesbizottsági határozat belefoglalta az EGT-Megállapodásba (HL L 306., 34. o.). Ez a határozat 2006. szeptember 1-jén lépett hatályba.

A 2003/54 irányelv

- 12 A 2003/54 irányelvet 2011. március 3-i hatállyal hatályon kívül helyezte a villamos energia belső piacára vonatkozó közös szabályokról és a 2003/54/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. július 13-i 2009/72/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 211., 55. o.). Tekintettel azonban az alapügyek tényállása megvalósulásának időpontjára, a 2003/54 irányelv rendelkezéseit kell figyelembe venni.

13 A 2003/54 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése a következőket írta elő:

„A tagállamok intézményi szervezetükre építve és a szubszidiaritás elvét figyelembe véve gondoskodnak arról, hogy a villamosenergia-ipari vállalkozásokat ennek az irányelvnek az elvei szerint működtessék a (2) bekezdés sérelme nélkül, azzal a céllal, hogy versenyző, biztonságos és környezeti szempontból fenntartható villamosenergia-piac alakuljon ki, továbbá nem alkalmaznak megkülönböztetést [helyesen: hátrányos megkülönböztetést] ezekkel a vállalkozásokkal szemben sem a jogok, sem a kötelezettségek tekintetében.”

14 A 2003/54 irányelvet az EGT-Megállapodás IV. (Energia) mellékletét módosító, 2005. december 2-i 146/2005 EGT-vegyesbizottsági határozat belefoglalta az EGT-Megállapodásba (HL L 53., 43. o.). Ez a határozat 2007. június 1-jén lépett hatályba.

A belga jog

A villamosenergia-piac működéséről szóló flamand rendelet

15 A villamosenergia-piac működéséről szóló, 2000. július 17-i flamand rendelet (vlaams decreet houdende de organisatie van de elektriciteitmarkt, *Belgisch Staatsblad*, 2000. szeptember 22., 32166. o., a továbbiakban: a villamos energiáról szóló rendelet) többek között a 2001/77 és 2003/54 irányelvek végrehajtásának biztosítására irányult. Az említett rendelet a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia támogatására irányuló rendszert hozott létre (a továbbiakban: zöld villamos energia). E rendeletet a 2009. május 8-i rendelet hatályon kívül helyezte.

16 A villamos energiáról szóló rendelet 2. cikkének 17. pontja a zöld bizonyítványt úgy határozta meg, mint „olyan átruházható immateriális [javat], amely bizonyítja, hogy a termelő a bizonyítványban megjelölt évben az ott megjelölt mennyiségű zöld villamos energiát (kWh-ban kifejezve) állított elő”.

17 E rendelet 22. cikke előírta, hogy „[a]zon zöld energia tekintetében, amelyről a termelő bizonyítja, hogy a flamand régióban állította elő [...], a szabályozó hatóság a termelő kérésére 1000 kWh-ként [zöld bizonyítványt] állít ki”.

18 Az említett rendelet 23. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezett, hogy „[a]z elosztó vagy átviteli hálózatra csatlakozott végfelhasználókat villamos energiával ellátó valamennyi gazdasági szereplő köteles a szabályozó hatóságnak minden év március 31-ig a (2) bekezdés alapján megállapított számú zöld bizonyítványt bemutatni [...]”.

19 Ugyanezen rendelet 23. cikkének (2) bekezdéséből kitűnik, hogy az ekképpen bemutatandó zöld bizonyítványok számát lényegében úgy határozzák meg, hogy az érintett termelő által az előző évben előállított villamos energia teljes mennyiségét megszorozzák a 2005–2009. évek tekintetében 0,020-ban, 0,025-ban, 0,030-ban, 0,0375-ban és 0,0450-ban meghatározott együtthatóval.

20 A villamos energiáról szóló rendelet 24. cikke értelmében „a vlaamse regering [flamand kormány] megállapítja a zöld bizonyítványok kiadásának módszereit és az erre irányuló eljárás szabályait, és meghatározza, hogy mely bizonyítványok vehetők figyelembe a 23. cikk szerinti kötelezettség teljesítése szempontjából”.

21 Ugyanezen rendelet 25. cikke előírta, hogy: „[a] szabályozó hatóság állásfoglalását követően és az ilyen típusú bizonyítványok bemutatására vonatkozó azonos vagy egyenértékű bizonyítékokra figyelemmel a vlaamse regeringnek – a 23. cikk [...] sérelme nélkül – lehetősége van a nem a flamand régióban előállított zöld villamos energiára vonatkozó bizonyítványok elismerésére [...]”.

- 22 Az említett rendelet 37. cikkének (2) bekezdése úgy rendelkezett, hogy a 23. cikk (1) bekezdés megsértése esetén a közigazgatási bírság összege 2005. március 31-től 125 euró minden egyes hiányzó bizonyítvány után.

A vlaamse regering megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia támogatásáról szóló rendelete

- 23 A villamos energiáról szóló rendelet 24. cikkének végrehajtását a vlaamse regering megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia támogatásáról szóló 2004. március 5-i rendelete (besluit van de vlaamse regering inzake de bevordering van elektriciteitsopwekking uit hernieuwbare energiebronnen; *Belgisch Staatsblad*, 2004. március 23., 16296. o., a továbbiakban: 2004. március 5-i rendelet) biztosítja.

- 24 A 2004. március 5-i rendelet – a vlaamse regering 2005. február 25-i rendelete (*Belgisch Staatsblad*, 2005. március 8., 9490. o., a továbbiakban: 2005. február 25-i rendelet) által bevezetett módosításokkal létrejött változatában, mely a C-204/12. sz. ügy keretében alkalmazandó – tartalmazta többek között a 15. cikk (1) bekezdését, amely felsorolta azon energiaforrásokat, amelyekből előállított villamos energia feljogosít a VREG által elfogadott zöld bizonyítvány megadására.

- 25 A 2004. március 5-i rendelet – a vlaamse regering 2005. július 8-i rendelete (*Belgisch Staatsblad*, 2006. február 17., 8515. o., a továbbiakban: 2005. július 8-i rendelet) által bevezetett módosításokkal létrejött változatában, amely a C-205/12–C-208/12. sz. ügy keretében alkalmazandó – többek között az alábbi rendelkezéseket tartalmazta.

- 26 E rendelet a „származási garanciát” „annak bizonyítására szolgáló igazolásként” határozza meg, „hogy a végfelhasználó számára értékesített villamosenergia-mennyiség megújuló energiaforrásokból származik”.

- 27 E rendelet 13. cikke előírta:

„(1) A kiállított zöld bizonyítványokra vonatkozó adatok a VREG által kezelt központi adatbázisba kerülnek nyilvántartásba vételre. [...]

(2) Legalább a következő adatokat kell bejegyezni a zöld bizonyítványba:

[...]

6. a zöld bizonyítvány elismerhető-e, vagy sem, a 15. cikkben meghatározott bizonyítványbemutatói kötelezettség teljesítéséhez;

[...]

(3) A (2) bekezdés 6. pontjában meghatározott bejegyzés:

1.º »elismerhető«, amennyiben a zöld bizonyítvány megfelel a 15. cikk (1) bekezdésének [...];

2.º »nem elismerhető«, amennyiben a zöld bizonyítvány nem felel meg a 15. cikk (1) bekezdésének [...].

[...]”

28 Ugyanezen rendelet 15. cikkének (3) bekezdése kimondta:

„A III. alfejezet rendelkezései szerint származási garanciákként használt zöld bizonyítványokat a bizonyítványok bemutatására vonatkozó kötelezettség teljesítése keretében is fel lehet használni, azzal a feltétellel, hogy a 13. cikk (2) bekezdésének 6. pontjában meghatározott bejegyzés »elfogadható«.”

29 Az említett rendelet 15a. cikke és 15c. cikke a „A zöld bizonyítványok származási garanciákként való felhasználása” című III. alfejezetben található. E cikkek a következőképpen rendelkeztek:

„15a. cikk (1) A zöld bizonyítványok származási garanciákként használhatók, amikor azokat a végfelhasználók részére történő villamosenergia-eladás keretében [zöld] villamos energiaként mutatják be.

[...]

15c. cikk (1) A más régióból vagy országból származó származási garancia [...] importálható a flamand régióba származási garanciaként történő felhasználás céljából [...]

[...]

(2) Ha a származási garanciát más régióból vagy országból importálják, annak adatait zöld bizonyítvány formájában veszik nyilvántartásba a központi adatbankban, az alábbi megjegyzések mellett:

1.° »nem elismerhető« [...]

[...]

A más régióból vagy országból származó zöld bizonyítványok »elismerhető« megjegyzéssel vehetők nyilvántartásba, ha a flamand kormány a [villamos energiáról szóló rendelet] 25. cikkét alkalmazva az érintett bizonyítványok elismeréséről határoz.

E nyilvántartásba vételre azt követően kerül sor, hogy a másik régió vagy ország illetékes hatósága továbbította a VREG-nek a származási garancia szükséges adatait, és azt követően, hogy a származási garanciát a másik régióban vagy országban véglegesen használhatatlanná tették.

[...]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

30 Villamosenergia-szolgáltatóként az Essent a villamos energiáról szóló rendelet 23. cikkének (1) bekezdésével összhangban 2003 és 2009 között köteles volt a VREG-nek évente bizonyos számú zöld bizonyítványt bemutatni (a továbbiakban: kvótakötelezettség).

31 Az Essent, annak érdekében, hogy a 2005. március 31-ig esedékes kvótakötelezettségének eleget tegyen, többek között Hollandiában és Norvégiában termelt zöld villamos energiára vonatkozó származási garanciákat nyújtott be a VREG-nek.

32 Tekintettel arra, hogy – mivel a vlaamse regering egyáltalán nem hozott a villamos energiáról szóló rendelet 25. cikkének végrehajtására vonatkozó intézkedést – csak az e rendelet értelmében, a flamand régióban székhellyel rendelkező zöld villamosenergia-termelők részére kiállított zöld bizonyítványok voltak elfogadhatók az említett kvótakötelezettség teljesítéseként, a VREG az említett rendelet

37. cikke (2) bekezdésének alkalmazásában elfogadott, 2005. május 24-i határozatával közigazgatási bíróságot szabott ki az Essenttel szemben, amely összege hiányzó zöld bizonyítványonként 125 euró, azaz összesen 542 125 euró volt.
- 33 2005. szeptember 30-án az Essent keresetet terjesztett a rechtbank van eerste aanleg te Brussel (brüsszeli elsőfokú bíróság, Belgium) elé, annak érdekében, hogy e bíróság nyilvánítsa a határozatot jogellenesnek, és ennek következtében az érintett bíróságot nem behajthatónak. Az Essent azt kéri, hogy a meghozandó ítélet hatálya terjedjen ki a Vlaams Gewestre és a Vlaamse Gemeenschapra egyaránt (C-204/12. sz. ügy).
- 34 A következő években a VREG hasonló indokkal újabb bíróságokat szabott ki az Essenttel szemben, amelyek összege a 2006. július 13-i határozatban 234 750 euró, a 2007. július 4-i határozatban 166 125 euró, két 2009. május 18-i határozatban pedig 2008. évre nézve 281 250 euró, illetve 2009. évre nézve 302 375 euró volt.
- 35 A 2006. július 13-i és 2007. július 4-i határozatok a Dániában (és/vagy Svédországban), illetve Norvégiában előállított zöld villamos energiára vonatkozó származási garanciák, míg a 2009. május 18-i határozatok a Norvégiában előállított zöld villamos energiára vonatkozó származási garanciák VREG általi figyelmen kívül hagyását követték.
- 36 2010. július 16-án az Essent e négy határozat ellen keresetet nyújtott be a rechtbank van eerste aanleg te Brusselhez (C-205/12–C-208/12. sz. ügy).
- 37 Az Essent mind az öt fent említett keresetének alátámasztására első jogalapként az EUMSZ 34. cikknek és az EGT-Megállapodás 11. cikkének megsértésére hivatkozik.
- 38 E tekintetben, a rechtbank van eerste aanleg te Brussel azon álláspont felé hajlik, hogy mivel a villamosenergia-szolgáltatók kötelesek a VREG által kiállított zöld bizonyítványokat venni, ez akadályozza őket abban, hogy bizonyítványszükségleteik egy részét akként fedezzék, hogy külföldi gazdasági szereplőktől szerzik azt be, így ez első látásra e bizonyítványok behozatalára vonatkozó mennyiségi korlátozással azonos hatású intézkedésnek tűnik az EUMSZ 34. cikk és az EGT-Megállapodás 11. cikke értelmében.
- 39 Az említett bíróság egyébiránt kifejti, hogy a VREG védekezéséül úgy érvel, hogy az előtte folyamatban lévő ügyben szóban forgó származási garanciák nem minősülnek zöld bizonyítványnak, és a 2001/77 irányelv (10) preambulumbekkezdésével összhangban értelmezett 5. cikkéből következik, hogy e garanciák nem jogosítanak fel a zöld energiák nemzeti támogatási rendszereiből származó támogatásra.
- 40 Az Essent által keresetei alátámasztására hivatkozott második jogalap a hátrányos megkülönböztetés – az EUMSZ 18. cikkben, az EGT-Megállapodás 4. cikkében, a 2001/77 irányelv 5. cikkében, valamint 2003/54 irányelv 3. cikkében foglalt – tilalma elvének a megsértésén alapul. A 2003/54 irányelv 3. cikkét illetően a kérdést előterjesztő bíróság kifejti, hogy kereseteiben az Essent úgy érvel, hogy az említett rendelkezés (1) bekezdéséből kitűnik, hogy a tagállamok nem alkalmaznak hátrányos megkülönböztetést a villamosenergia-piac intézményi felépítésében.
- 41 Az Essent szerint az uniós jog fentebb hivatkozott különböző rendelkezései sérülnek, amennyiben a szóban forgó nemzeti szabályozás a helyi villamosenergia-szolgáltatókat védelemben részesíti, ezzel akadályozva a belső piac megvalósítását, és amennyiben a VREG a más országok által kiállított származási garanciákat elutasítva azonos tényállásokat különböző bánásmódban részesít.

42 A rechtbank van eerste aanleg te Brussel e körülmények között úgy határozott, hogy felfüggeszti az eljárást, és az alábbi kérdéseket terjeszti előzetes döntéshozatalra a Bíróság elé, amely kérdések az előtte folyamatban lévő öt ügyben lényegében azonosan kerültek megfogalmazásra:

- „1. Összeegyeztethető-e az EUMSZ 34. cikkel és az EGT-Megállapodás 11. cikkével és/vagy az EUMSZ 36. cikkel és az EGT-Megállapodás 13. cikkével [a C-207/12. sz. és C-208. sz. ügyben a kérdés kizárólag az EGT-Megállapodás 11. és 13. cikkére vonatkozik] az olyan nemzeti szabályozás, mint amelyet a [2005. február 25-i rendelettel] és a [2005. július 8-i rendelettel] módosított [2004. március 5-i] rendelet által végrehajtott, [a villamos energiáról szóló] rendelet tartalmaz [a 2005. július 8-i rendeletre hivatkozás nem szerepel C-204/12. sz. ügyben feltett kérdésben], amely szabályozás szerint:
- az elosztó vagy átviteli hálózatra csatlakozott végfelhasználókat villamos energiával ellátó gazdasági szereplők kötelesek a szabályozó hatóságnak évente bizonyos számú zöld bizonyítványt bemutatni ([a villamos energiáról szóló rendelet] 23. cikke);
 - az elosztó vagy átviteli hálózatra csatlakozott végfelhasználókat villamos energiával ellátó gazdasági szereplőkkel szemben közigazgatási bírságot szab ki a [VREG], ha e gazdasági szereplők nem mutattak be a zöld bizonyítványok rendszere tekintetében őket terhelő kvótakötelezettség teljesítéséhez elegendő számú zöld bizonyítványt (a [villamos energiáról szóló rendelet] 37. cikkének (2) bekezdése);
 - kifejezetten ki kell emelni, hogy a más országokból származó származási garanciák bizonyos feltételek mellett elismerhetők a kvótakötelezettség teljesítéséhez ([a 2005. július 8-i rendelettel módosított 2004. március 5-i rendelet] 15c. cikkének (2) bekezdése [a jelen francia bekezdés nem szerepel a C-204/12. sz. ügyben előterjesztett kérdésben]);
 - a [VREG] nem veheti figyelembe vagy nem kívánja figyelembe venni a norvégiai [és a hollandiai] [(a C-204/12. sz. ügyben előterjesztett kérdés pontosítása)] [valamint dániai] [(a C-205/12. sz. ügyben előterjesztett kérdés pontosítása)] [illetve dániai és/vagy svédországi] [(a C-206/12. sz. ügyben előterjesztett kérdés pontosítása)] származási bizonyítványokat a vlaams regering olyan végrehajtási intézkedéseinek hiányában, amelyek elismerték volna, hogy e bizonyítványok bemutatása azonos vagy egyenértékű (a [villamos energiáról szóló rendelet] 25. cikke és [i. a C-204/12. sz. ügyre vonatkozóan] [a 2005. február 25-i rendelettel módosított 2004. március 5-i] rendelet 15. cikkének (1) bekezdése, valamint [ii. a C-205/12–C-208/12. sz. ügyre vonatkozóan] [a 2005. július 8-i rendelettel módosított 2004. március 5-i] rendelet 15c. cikkének (2) bekezdése) anélkül, hogy a [VREG] megvizsgálta volna ezt az azonosságot, illetve egyenértékűséget;
 - a [villamos energiáról szóló] rendelet hatályának teljes ideje alatt a kvótakötelezettség teljesítésének vizsgálata során ténylegesen csak a flamand régióban előállított zöld villamos energiát tanúsító bizonyítványokat vették figyelembe, miközben az elosztó vagy átviteli hálózatra csatlakozott végfelhasználókat villamos energiával ellátó gazdasági szereplőknek egyáltalán nem volt lehetőségük annak bizonyítására, hogy a bemutatott [az Európai Unió más tagállamaiból származó] [(ez a pontosítás nem szerepel a C-204/12. sz. ügyben előterjesztett kérdésben)] származási garanciák megfeleltek annak a feltételnek, amely szerint azonos vagy egyenértékű garanciáknak kell fennállni az ilyen bizonyítványok kiállításának során?
2. Összeegyeztethető-e [az első kérdés tárgyát képező] nemzeti szabályozás a [2001/77] irányelv 5. cikkével [a C-207/12. sz. és C-208/12. sz. ügyben ez a kérdés csak akkor megválaszolendő, »ha a hivatkozott rendelkezés releváns az EGT-re nézve«]?

3. Összeegyeztethető-e [az első kérdés tárgyát képező] nemzeti szabályozás a különösen az EUMSZ 18. cikkében [C-204/12–C-206/12. sz. ügy], az EGT-Megállapodás 4. cikkében [C-207/12. és C-208/12. sz. ügy] és a [2003/54 irányelv] 3. cikkében [a C-207/12. és C-208/12. sz. ügyben a kérdés csak annyiban vonatkozik a hivatkozott 3. cikkekre, amennyiben »a hivatkozott rendelkezés releváns az EGT-re nézve«] kimondott egyenlő bánásmód és hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvével?”

A Bíróság előtti eljárás

- 43 A Bíróság elnökének 2012. június 20-i végzése (Essent Belgium végzés, C-204/12–C-208/12, EU:C:2012:363) az írásbeli és a szóbeli szakasz lefolytatása, valamint az ítélet meghozatala céljából elrendelte a C-204/12–C-208/12. sz. ügy egyesítését.
- 44 A főtanácsnok indítványának ismertetését követően a VREG, a Vlaams gewest és a Vlaamse Gemeenschap (a továbbiakban: VREG és társai) a Bíróság Hivatalához 2013. május 30-án érkezett beadványukban az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását kérték, lényegében arra hivatkozva, hogy számos ténybeli pontosítás szükséges ahhoz, hogy a Bíróság pontos választ tudjon adni az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre. A VREG és társai azt kérik egyebek mellett, hogy kifejthessék álláspontjukat a meghozandó ítélet időbeli hatálya korlátozásának szükségességét illetően, amennyiben a Bíróság úgy találja, hogy az uniós jogot akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az alapügyben szóban forgóhoz hasonló szabályozás.
- 45 Miután a Bíróság Hivatalától 2014. július 16-án kapott levél arról tájékoztatta, hogy a jelen ügyekben hozandó ítélet kihirdetésére 2014. szeptember 11-én kerül sor, az Essent a Hivatalhoz 2014. július 28-án érkezett beadványában szintén az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását kérte.
- 46 E kérelemben az Essent lényegében úgy érvel, hogy a felek számára lehetővé kell tenni, hogy a 2014. július 1-jén kihirdetett Álands Vindkraft ítéletben (C-573/12, EU:C:2014:2037) szereplő bizonyos megfontolásokat megvitathassanak. Az Essent e tekintetben kiemeli, hogy az említett ügynek mind a tényállása, mind a jogi kerete eltér a jelen ügyétől.
- 47 Az eljárási szabályzat 83. cikke szerint a Bíróság a főtanácsnok meghallgatását követően az eljárás során bármikor elrendelheti az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását, különösen, ha úgy ítéli meg, hogy az ügy körülményei nincsenek kellően feltárva, vagy ha a fél e szakasz befejezését követően a Bíróság határozatára nézve döntő jelentőségű új tényt hoz fel, illetve ha az ügyet olyan érv alapján kellene eldönteni, amelyet a felek, illetve az Európai Unió Bírósága alapokmányának 23. cikke szerinti érdekeltek nem vitattak meg.
- 48 A jelen esetben a Bíróság a főtanácsnok meghallgatását követően úgy találja, hogy rendelkezik a döntéshozatalhoz szükséges valamennyi információval. A Bíróság egyébiránt megjegyzi, hogy az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitására irányuló kérelmek egyetlen olyan új tényre nem hivatkoznak, amely a Bíróság határozatára nézve döntő jelentőségű lehetne. Megállapítja ezenkívül, hogy a jelen ügyeket nem olyan érvek alapján kell eldönteni, amelyeket a felek nem vitattak meg.
- 49 E körülmények között nem szükséges elrendelni a szóbeli szakasz újbóli megnyitását.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

A kérdések elfogadhatóságáról

- 50 A VREG és társai szerint az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések két okból is elfogadhatatlanok. Először is a Bíróság nem rendelkezik hatáskörrel a nemzeti jog uniós joggal való összeegyeztethetőségének megítélése vonatkozásában. Másodszor e kérdések nem relevánsak az alapügyekben történő döntéshozatal szempontjából, amennyiben a belső jog téves értelmezésén alapulnak. A kérdést előterjesztő bíróság ugyanis tévesen tekintette úgy, hogy a villamos energiáról szóló rendelet 25. cikke és a 2004. március 5-i rendelet 15c. cikke (2) bekezdésének második albekezdése nem csupán a más országból származó zöld bizonyítványok, hanem a más országból származó származási garanciák esetleges figyelembevételére is vonatkozik.
- 51 E tekintetben emlékeztetni kell egyfelől arra, hogy míg a Bíróság az előzetes döntéshozatali eljárás keretében a nemzeti intézkedések uniós joggal való összeegyeztethetőségével kapcsolatban nem foglalhat állást, hatáskörrel rendelkezik azonban arra, hogy a kérdést előterjesztő bíróságot az uniós jog értelmezésére vonatkozó minden olyan szempontról tájékoztassa, amelyek lehetővé tehetik számára ezen összeegyeztethetőség értékelését annak érdekében, hogy döntést hozzon az előtte folyó eljárásban (lásd többek között: Azienda Agro-Zootecnica Franchini és Eolica di Altamura ítélet, C-2/10, EU:C:2011:502, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 52 Másfelől, a Bíróságnak nem az a feladata, hogy értelmezze a nemzeti jogszabályokat, mivel az ilyen értelmezés a nemzeti bíróságok kizárólagos hatáskörébe tartozik. A Bíróságnak, amikor valamely nemzeti bíróság előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel fordul hozzá, tartania kell magát a nemzeti jognak az említett bíróság által elé terjesztett értelmezéséhez (lásd különösen: ČEZ-ítélet, C-115/08, EU:C:2009:660, 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 53 Ezenfelül az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az EUMSZ 267. cikkben említett eljárás keretében kizárólag az alapeljárásban eljáró és a meghozandó bírósági döntésért felelős nemzeti bíróság jogosult mérlegelni – az ügy sajátosságaira figyelemmel – egyrészt az előzetes döntéshozatal szükségességét annak érdekében, hogy döntését meghozhassa, másrészt azt, hogy a Bíróság számára feltett kérdések relevánsak-e. Következésképpen, amennyiben a feltett kérdések az uniós jog értelmezésére vonatkoznak, a Bíróság – főszabály szerint – köteles határozatot hozni (lásd különösen: Carmen Media Group ítélet, C-46/08, EU:C:2010:505, 75. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 54 A nemzeti bíróságok által előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem Bíróság általi elutasítása csak abban az esetben lehetséges, amennyiben nyilvánvaló, hogy az uniós jog értelmezése, amelyet a nemzeti bíróság kért, nem függ össze az alapeljárás tényállásával vagy tárgyával, illetve ha a szóban forgó probléma hipotetikus jellegű, vagy a Bíróság nem rendelkezik azon ténybeli és jogi elemek ismeretével, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a feltett kérdésekre hasznos választ adjon (lásd különösen: Carmen Media Group ítélet, C-46/08, EU:C:2010:505, 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 55 Meg kell állapítani e tekintetben, hogy az uniós jog azon rendelkezései, melyek értelmezését a kérdést előterjesztő bíróság kéri, egyértelmű kapcsolatot mutatnak az alapügyek tárgyával, mivel utóbbiak lényegében arra vonatkoznak, hogy az említett rendelkezéseket úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az alapügyben szóban forgó belső rendelkezések jelen esetben történt alkalmazása az Essent vonatkozásában, és ezen értelmezések az említett jogviták eldöntését befolyásolhatják.
- 56 A fenti megfontolásokból következik, hogy a VREG és társai által előterjesztett kifogásokat el kell utasítani, valamint hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések elfogadhatóak.

A második kérdésről

- 57 Második kérdésével – amelyet elsőként kell megvizsgálni – a kérdéseket előterjesztő bíróság lényegében azt kérdezi, hogy a 2001/77 irányelv 5. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti támogatási rendszer, mint az alapügyben szóban forgó, amely úgy rendelkezik, hogy az illetékes regionális szabályozó hatóság átruházható bizonyítványokat ad ki az érintett régió területén előállított zöld villamos energiára vonatkozóan, és amely szabályozás előírja a villamosenergia-szolgáltatók arra vonatkozó kötelezettségét, hogy az említett hatóságnak évente közigazgatási bírság terhe mellett bizonyos – az adott régióban általuk értékesített teljes villamosenergia-mennyiség egy részének megfelelő – számú ilyen bizonyítványt mutassanak be, anélkül hogy e szolgáltatók az említett kötelezettséget teljesíthetnék az Unió más tagállamaiból vagy az EGT-Megállapodásban részes harmadik államokból származó származási garanciák felhasználásával.
- 58 Előzetesen, a kérdést előterjesztő bíróságnak a C-207/12. és C-208/12. sz. ügy keretében arra vonatkozóan feltett kérdését illetően, hogy a 2001/77 irányelv 5. cikke mennyiben releváns az Európai Gazdasági Térségre (EGT) nézve, a jelen ítélet 11. pontjában megállapítást nyert, hogy a 102/2005 határozat, amely az említett irányelvet belefoglalta az EGT-Megállapodásba, 2006. szeptember 1-jén lépett hatályba. E feltételek mellett, tekintettel azon körülményre, miszerint a két ügy a VREG 2009. május 18-i, a 2008. és 2009. év tekintetében kiszabott bírságokkal kapcsolatos határozataira vonatkozik, meg kell állapítani, hogy az említett 5. cikk *ratione temporis* alkalmazandó az említett ügyekben.
- 59 Ugyanezen 5. cikk tárgyi hatályát illetően emlékeztetni kell arra, hogy az említett rendelkezés célja lényegében, amint az a címéből és (1) bekezdéséből kitűnik, hogy a zöld villamos energia származását származási garanciával lehessen igazolni.
- 60 Azon nemzeti támogatási rendszerek, melyek révén a zöld villamos energiát termelők közvetlen vagy közvetett támogatásban részesülnek, és – amint a 2001/77 irányelv (14) preambulumbekkezdéséből is kitűnik – igénybe vehetik – ahogy ez alapügyben szóban forgó támogatási rendszer esetében is – a zöld bizonyítványok rendszerét, az említett irányelv egy külön rendelkezésének, tudniillik a 4. cikkének képezik tárgyát.
- 61 Márpedig a 2001/77 irányelv 4. és 5. cikkének, illetve preambulumbekkezdéseinek szövegében semmi sem utal arra, hogy az uniós jogalkotó a származási garanciák és a zöld energia termelésének támogatására irányuló nemzeti rendszerek között kapcsolatot kívánt volna létesíteni.
- 62 Először is figyelembe kell venni e tekintetben, amint az a 2001/77 irányelv (14) és (15) preambulumbekkezdéséből, illetve 4. cikkéből következik, hogy ezen irányelvnek nem célja közösségi szintű keretet létrehozni a nemzeti támogatási rendszereket illetően, hanem az inkább a meglévő rendszerek megfelelő működésének biztosítására irányul, megőrizve a befektetők bizalmát, és mindezt addig, amíg az ilyen közösségi szintű keretet adott esetben létre lehet hozni.
- 63 A 2001/77 irányelv (10) preambulumbekkezdése ezt követően kifejti, hogy a származási garanciák rendszere önmagában nem jogosít fel a különböző tagállamokban létrehozott nemzeti támogatási rendszerekből származó támogatásra. E tekintetben, és különösen a becserélhető zöld bizonyítványokkal kapcsolatos támogatási rendszert illetően az említett irányelv (11) preambulumbekkezdése kiemeli a származási garanciák és az említett bizonyítványok egyértelmű megkülönböztetésének fontosságát.
- 64 A származási garanciák célját illetően a 2001/77 irányelv (10) preambulumbekkezdése kifejti, hogy azok nélkülözhetetlenek a zöld villamos energia kereskedelmének elősegítéséhez, valamint a megújuló és a nem megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia közötti fogyasztói választáshoz szükséges átláthatóság növeléséhez. Az említett irányelv 5. cikke (3) bekezdésének második albekezdése kifejti,

hogyan az ilyen származási garanciák célja, hogy lehetővé tegyék a villamosenergia-termelők számára annak bizonyítását, hogy az általuk értékesített villamos energiát megújuló energiaforrásokból termelték.

- 65 Egyébiránt az említett 5. cikk (4) bekezdése értelmében a tagállamok kizárólag ugyanezen cikk (3) bekezdésében említett elemek bizonyítékaként ismerik el kölcsönösen a származási garanciákat.
- 66 A jelen ítélet 63–65. pontjában megismételt pontosítások megerősítik, hogy az uniós jogalkotó nem kívánta kötelezni a zöld bizonyítványokat alkalmazó támogatási rendszert választó tagállamokat arra, hogy kiterjesszék e rendszer előnyeit a más tagállamok területén előállított zöld villamos energiára (lásd analógia útján: Ålands Vindkraft ítélet, C-573/12, EU:C:2014:2037, 53. és 54. pont).
- 67 Végül e tekintetben figyelembe kell venni, amint a 2001/77 irányelv mellékletével összefüggésben értelmezett 3. cikkének (1) és (2) bekezdéséből is kitűnik, hogy a tagállamoknak többek között meg kell határozniuk a jövőbeni zöld villamos energia fogyasztásra vonatkozó nemzeti céllelőirányzatokat, figyelembe véve referenciaértékként egyrészt a zöld villamos energia 1997. évi „nemzeti termelését”, másrészt az 1997. és 2010. év tekintetében a zöld villamos energiának a bruttó villamosenergia-felhasználás százalékában jelölt arányát, mely „a nemzeti zöld villamosenergia-termelés” és a bruttó nemzeti villamosenergia-felhasználás hányadosán alapul.
- 68 Ebből következik, hogy a 2001/77 irányelv 4. cikkében említett, a nemzeti céllelőirányzatok tagállamok általi teljesítéséhez hozzájáruló villamosenergia-termelők támogatására hivatott nemzeti rendszerek, főszabály szerint a zöld villamos energia belföldi termelésének megerősítéséhez vezetnek. E tekintetben ezen irányelv (10) preambulumbekzdése kiemeli többek között, hogy a tagállamok nem kötelesek arra, hogy a másik tagállamtól beszerzett származási garanciát vagy a villamos energia ennek megfelelő beszerzését elismerjék, mint a nemzetikvóta-kötelezettség teljesítéséhez való hozzájárulást.
- 69 A fenti megfontolások összességére tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2001/77 irányelv 5. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti támogatási rendszer, mint az alapügyben szóban forgó, amely úgy rendelkezik, hogy az illetékes regionális szabályozó hatóság átruházható bizonyítványokat ad ki az érintett régió területén előállított zöld villamos energiára vonatkozóan, és amely szabályozás előírja a villamosenergia-szolgáltatók arra vonatkozó kötelezettségét, hogy az említett hatóságnak évente közigazgatási bírság terhe mellett bizonyos – az adott régióban általuk értékesített teljes villamosenergia-mennyiség egy részének megfelelő – számú ilyen bizonyítványt mutassanak be, anélkül hogy e szolgáltatók az említett kötelezettséget teljesíthetnék az Unió más tagállamaiból vagy az EGT-Megállapodásban részes harmadik államokból származó származási garanciák felhasználásával.

Az első kérdésről

- 70 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az alapügyek a VREG azon határozatait érintik, amelyek 2005. április 15. és 2009. május 28. között közigazgatási bírságokat szabtak ki az Essenttel szemben, azon az alapon, hogy az utóbbi nem tett eleget a zöld bizonyítványokra vonatkozó éves bemutatási kötelezettségének. E feltételek mellett és tekintettel azon tényre, hogy a Lisszaboni Szerződés csupán 2009. december 1-jén lépett hatályba, az első előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés megválaszolása érdekében inkább az EK 28. és EK 30. cikket kell figyelembe venni, mintsem az EUMSZ 34. és EUMSZ 36. cikket, amelyekre a kérdést előterjesztő bíróság alakilag hivatkozik.
- 71 Ekképpen úgy kell tekinteni, hogy első kérdésével az említett bíróság lényegében azt kérdezi, hogy az EK 28. és EK 30. cikket, illetve az EGT-Megállapodás 11. és 13. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti támogatási rendszer, mint az alapügyben szóban forgó, mely úgy rendelkezik, hogy az illetékes regionális szabályozó hatóság átruházható bizonyítványokat ad ki az érintett régió területén előállított zöld villamos energiára vonatkozóan, és amely szabályozás előírja a

villamosenergia-szolgáltatók arra vonatkozó kötelezettségét, hogy az említett hatóságnak évente közigazgatási bírság terhe mellett bizonyos – az adott régióban általuk értékesített teljes villamosenergia-mennyiség egy részének megfelelő – számú ilyen bizonyítványt mutassanak be, anélkül hogy e szolgáltatók az említett kötelezettséget teljesíthetnék az Unió más tagállamaiból vagy az EGT-Megállapodásban részes harmadik államokból származó származási garanciák felhasználásával.

- 72 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy az EGT-Megállapodás 11. és 13. cikkének szövege szinte megegyezik az EK 28. és EK 30. cikk szövegével, és ekképpen, amint az a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából is következik, e szabályokat egységesen kell értelmezni (lásd ebben az értelemben többek között: *Bellio F.lli* ítélet, C-286/02, EU:C:2004:212, 34. és 35. pont, és Bizottság kontra Portugália ítélet, C-265/06, EU:C:2008:210, 30. pont). Az EK 28. és EK 30. cikkre vonatkozó, ezt követő megfontolásokat ennek következtében úgy kell tekinteni, hogy azok értelemszerűen az EGT-Megállapodás 11. és 13. cikkére is vonatkoznak.

Az áruk szabad mozgása akadályozásának fennállásáról

– A felek érvei

- 73 Egyfelől a VREG és társai, valamint a Bizottság úgy érvelnek, hogy a származási garanciák nem minősülnek árunak az EK 28. és EK 30. cikk értelmében. A Bizottság e tekintetben úgy érvel, hogy az említett garanciák csupán arra hivatottak, hogy bizonyítsák azon villamos energia „zöld” jellegét, amelyre vonatkoznak, oly módon, hogy ez utóbbinak csupán kiegészítői, és nem minősülnek külön árunak.
- 74 A VREG és társai szerint azon körülmény, hogy a gyakorlatban e garanciák néha a villamos energiára vonatkozóktól elkülönülő, önálló kereskedelmi ügyletek tárgyát képezik, nem kérdőjelezi meg e járulékos jellegét. Még hasonló esetben is, e garanciák egyetlen szerepe ugyanis az, hogy lehetővé tegyék egy bizonyos mennyiségű villamos energia zöld villamos energiakénti értékesítését egy ügyfél számára. Egyébiránt a származási garanciák immateriális jellege szintén megakadályozná, hogy azok az EK 28. cikk értelmében „árunak” minősüljenek.
- 75 Ezzel szemben az Essent szerint amennyiben a származási garanciák ekképpen a gyakorlatban visszterhes átruházás tárgyát képezik, annyiban azokat ilyen árunak kell tekinteni.
- 76 Másfelől az Essent és a Bizottság úgy érvelnek, hogy függetlenül annak kérdésétől, hogy a származási garanciák minősülhetnek-e az EK 28. cikk értelmében vett árunak, az alapügyben szóban forgó szabályozás mindenképpen magának a villamos energiának a behozatalára vonatkozó mennyiségi korlátozással azonos hatású intézkedésnek tűnik.

– A Bíróság álláspontja

- 77 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy az EK 28. cikk, azzal hogy megtiltja a tagállamok között a behozatalra vonatkozó mennyiségi korlátozásokkal azonos hatású intézkedéseket, minden olyan nemzeti intézkedésre vonatkozik, amely közvetlenül vagy közvetve, ténylegesen vagy potenciálisan akadályozhatja a Közösségen belüli kereskedelmet (lásd többek között: *Dassonville*-ítélet, 8/74, EU:C:1974:82, 5. pont, és *PreussenElektra*-ítélet, C-379/98, EU:C:2001:160, 69. pont).
- 78 Először is azon kérdéseket illetően, hogy az olyan származási garanciák, mint az alapügyben szóban forgók, minősülhetnek-e „árunak” az EK 28. és EK 30. cikk értelmében, és hogy a szabad mozgásukat a jelen esetben korlátozza-e az alapügyben szereplőhöz hasonló támogatási rendszer, ki kell előzetesen emelni, hogy az ilyen garanciák olyan eszközöket képeznek, melyek léte, tartalma, alkalmazási köre és feladatai a 2001/77 irányelvből következnek.

- 79 E tekintetben, a jelen ítélet 63–65. pontjából kitűnik, hogy ezen irányelv értelmében ezen eszközök célja, hogy célja, hogy lehetővé tegyék a villamosenergia-termelők számára annak bizonyítását, hogy az általuk értékesített villamos energiát megújuló energiaforrásokból termelték, hogy elősegítsék az ilyen villamos energia kereskedelmét, valamint hogy növeljék a fogyasztók ilyen és a nem megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia közötti választásának átláthatóságát. Ugyanakkor önmagukban nem jogosítanak fel a különböző tagállamokban létrehozott nemzeti támogatási rendszerekből származó támogatásra, mivel az említett származási garanciákat e tekintetben meg kell különböztetni többek között az ilyen rendszerek keretében használt, átruházható zöld bizonyítványoktól.
- 80 Ekképpen úgy tűnik egyfelől, hogy a származási garanciák célja, hogy kiegészítőként szolgáljanak először is a termelő által előállított zöld villamos energia vonatkozásában, majd a szolgáltató által a fogyasztónak értékesített villamos energia vonatkozásában. Másfelől az ilyen eszközök tagállamok közötti szabad mozgását – legalábbis azon célok érdekében, amelyek a 2001/77 irányelv értelmében hozzájuk elválaszthatatlanul kapcsolódnak – nem tűnik úgy, hogy akadályozhatja azon tény, hogy egy olyan nemzeti rendszer, mely a zöld energia termelését támogatja és zöld bizonyítványokat alkalmaz, nem rendelkezik ezen eszközök figyelembevételéről.
- 81 Ezen előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés megválaszolásához ugyanakkor nem szükséges véglegesen eldönteni a jelen ítélet 78. pontjának első mondatában hivatkozott kérdéseket. Elegendő ugyanis megállapítani, hogy még ha az alapügyben szóban forgóhoz hasonló származási garanciák „árúnak” is minősülnének az EK 23. és EK 28. cikk értelmében, és az alapügyben szóban forgóhoz hasonló támogatási rendszer a szabad mozgásuk akadályát képezné, az EK 28. cikk értelmében, az említett akadály mindenesetre továbbra is igazolható lenne a jelen ítélet 89–103. pontjában kifejtett megfontolásokra tekintettel.
- 82 Másodsorban a villamos energia behozatalának esetleges akadályait illetően meg kell jegyezni, hogy jóllehet, az előzetes döntéshozatalra utaló határozat nem tartalmaz információkat azon kérdéssel kapcsolatban, hogy az alapügyekben szóban forgó származási garanciákat az Essent villamos energia tényleges megszerzésével és behozatalával kapcsolatban szerezte-e meg, feltételezhető, hogy ez így történt.
- 83 E feltételek mellett meg kell állapítani, hogy az alapügyben szóban forgó szabályozás ténylegesen alkalmas arra, hogy legalábbis közvetve vagy potenciálisan akadályozza a villamos energia, különösen a zöld villamos energia más tagállamokból való behozatalát, mégpedig több okból is (lásd ebben az értelemben: Ålands Vindkraft ítélet, EU:C:2014:2037, 67–75. pont).
- 84 Egyrészt az említett szabályozásból következik, hogy az olyan villamosenergia-szolgáltatóknak, mint amilyen az Essent is, az előírt éves esedékesség időpontjában bizonyos mennyiségű zöld bizonyítvánnyal kell rendelkezniük a részükre előírt azon kvótakötelezettség teljesítése céljából, amely az általuk szolgáltatott villamos energia összmenyiségétől függ.
- 85 Márpedig kizárólag a nemzeti rendszer alapján kiadott zöld bizonyítványok használhatók fel e kötelezettség teljesítése céljából. Így az említett szolgáltatók általános szabály szerint közigazgatási bírság megfizetésére irányuló kötelezettség terhe mellett kötelesek az általuk behozott villamos energia után ilyen bizonyítványt vásárolni. Az ilyen szabályozás ezért akadályozhatja a villamos energia más tagállamokból való behozatalát (lásd ebben az értelemben: Ålands Vindkraft ítélet, EU:C:2014:2037, 69. és 70. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 86 Másrészt azon körülmény, hogy a zöld villamosenergia-termelőknek lehetősége van az általuk termelt villamos energiával együtt értékesíteni a zöld bizonyítványokat, gyakorlatilag olyan jellegűnek tűnik, amely elősegítheti a nemzeti villamos energia e termelők által a villamosenergia-szolgáltatók számára történő értékesítésére vonatkozó tárgyalások esetleges megkezdését és – az adott esetben hosszú távra

szóló – szerződéses kapcsolatok kialakulását, e szolgáltatók ugyanis ily módon közvetlenül hozzájutnak a villamos energiához és azokhoz a zöld bizonyítványokhoz, amelyekre az őket terhelő kvótakötelezettség teljesítéséhez szükségük van.

- 87 Következésképpen az alapügyben szóban forgó támogatási mechanizmusnak ebben a tekintetben is legalábbis potenciálisan az a hatása, hogy gátolja a villamos energia más tagállamokból való behozatalát (lásd ebben az értelemben: Álands Vindkraft ítélet, EU:C:2014:2037, 72. és 73. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 88 A fentiekből következik, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló szabályozás alkalmas arra, hogy akadályozza a villamos energia és különösen a zöld villamos energia más tagállamokból való behozatalát, és következésképpen olyan, a behozatalra vonatkozó mennyiségi korlátozással azonos hatású intézkedésnek minősül, amely főszabály szerint összeegyeztethetetlen az EK 28. cikkből eredő uniós jogi kötelezettségekkel, hacsak e szabályozás objektíven nem igazolható (lásd ebben az értelemben különösen: Álands Vindkraft ítélet, EU:C:2014:2037, 75. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

Az esetleges igazolásról

- 89 Amint a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából következik, a mennyiségi korlátozásokkal azonos hatású intézkedést jelentő nemzeti szabályozást vagy gyakorlatot igazolhatja az EK 30. cikkben felsorolt valamely közérdeken alapuló kényszerítő ok, illetve feltétlenül érvényesítendő követelmény. Bármelyik esetben a nemzeti intézkedésnek az arányosság elvével összhangban alkalmasnak kell lennie az általa elérni kívánt cél megvalósítására, és nem haladhatja meg az e cél eléréséhez szükséges mértéket (lásd különösen: Álands Vindkraft ítélet, EU:C:2014:2037, 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

– A megújuló energiaforrások igénybevételének támogatására irányuló célról

- 90 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Közösségen belüli kereskedelem akadályozására alkalmas nemzeti intézkedések többek között igazolhatók a környezetvédelem feltétlenül érvényesítendő követelményével (lásd különösen: Álands Vindkraft ítélet, EU:C:2014:2037, 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 91 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a megújuló energiaforrások felhasználása a villamosenergia-termeléshez, amelynek ösztönzésére irányul az olyan szabályozás is, mint az alapügyben szóban forgó, a környezetvédelmet szolgálja, amennyiben hozzájárul az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentéséhez, amely gázok a klímaváltozás elsődleges okai közé sorolandók, és amelynek leküzdése mellett elkötelezték magukat az Unió és a tagállamok. (lásd Álands Vindkraft ítélet, EU:C:2014:2037, 78. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 92 E tekintetben, amint azt többek között a 2001/77 irányelv (1)–(3) preambulumbekzdése kifejti, az ilyen felhasználás növelése, melynek az Unió elsőrangú jelentőséget tulajdonít, fontos részét képezi a Kiotói Jegyzőkönyvben foglaltak teljesítéséhez és az abban foglalt célok eléréséhez szükséges intézkedéscsomagnak (lásd ebben az értelemben különösen: IBV & Cie ítélet, C-195/12, EU:C:2013:598, 56. pont).
- 93 Amint azt a Bíróság már megállapította, e növelés egyben az emberek, az állatok és növények egészségének és életének védelmére irányul, amely az EK 30. cikkben felsorolt közérdeken alapuló kényszerítő okok egyike (lásd: Álands Vindkraft ítélet, EU:C:2014:2037, 80. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 94 Amint azt egyebek mellet a 2001/77 irányelv 4. cikkének (1) bekezdése kiemeli, a zöld villamosenergia-termelés támogatására irányuló nemzeti mechanizmusok hozzájárulhatnak az EK 6.cikkben és az EK 174. cikk (1) bekezdésében meghatározott célok megvalósításához (lásd ebben az értelemben: IBV & Cie ítélet, EU:C:2013:598, 59. pont).
- 95 Az előző megfontolásokra tekintettel el kell ismerni, hogy a megújuló energiaforrások villamosenergia-termelésre történő alkalmazásának támogatására irányuló, az alapügyben szereplő szabályozásban követett cél főszabály szerint alkalmas lehet az áruk szabad mozgása esetleges akadályainak igazolására.
- Az arányosságról
- 96 Amint a jelen ítélet 89. pontjában a Bíróság emlékeztetett rá, ahhoz hogy az említett szabályozás igazolható legyen, szükséges az is, hogy megfeleljen az arányosság elvéből fakadó követelményeknek, vagyis hogy alkalmas legyen az általa elérni kívánt jogszerű cél megvalósítására, és szükséges legyen ahhoz.
- 97 E tekintetben, és először is azon körülményt illetően, amely szerint az említett szabályozás értelmében kizárólag az érintett régió területén termelt zöld villamos energia alapján kiállított zöld bizonyítványok és nem a más tagállamokban termelt zöld villamos energiához kapcsolódó származási garanciák használhatóak fel a kvótakötelezettség teljesítésére, el kell ismerni, hogy különösen azért, mert az uniós jog nem harmonizálta a zöld villamos energia támogatására irányuló nemzeti rendszereket, az ilyen kizárást önmagában szükségesnek lehet tekinteni a jelen esetben azon jogszerű cél elérése érdekében, hogy a villamosenergia-termelésben előmozdítsák a megújuló energiaforrások felhasználásának növelését (lásd ebben az értelemben: Ålands Vindkraft ítélet, EU:C:2014:2037, 92–94. pont).
- 98 Először is azon körülmény, hogy valamely támogatási rendszert úgy alakítanak ki, hogy a zöld villamos energia egyedüli fogyasztása helyett inkább az előállítását támogatja közvetlenül, ez többek között magyarázható azon körülménnyel, hogy a villamos energia zöld jellege csupán annak előállítási módjára vonatkozik, és hogy elsősorban ezért az előállítás szakaszában lehet ténylegesen elérni a gázkibocsátás csökkentésével kapcsolatos környezetvédelmi célokat (lásd: Ålands Vindkraft ítélet, EU:C:2014:2037, 95. pont).
- 99 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy – az Essent állításaival ellentétben, és amint az a jelen ítélet 67–68. pontjában már megállapítást nyert – e tekintetben a 2001/77 irányelv mellékletével összefüggésben értelmezett 3. cikkének (1) és (2) bekezdéséből következik, hogy az uniós jogalkotó előírta, hogy az egyes tagállamok meghatározzák a nemzeti célelőirányzatokat a zöld villamos energia belföldi termelésére tekintettel.
- 100 Másodsorban, azon tényt illetően, miszerint az alapügyben szereplő támogatási rendszert nem úgy alakították ki, hogy a más tagállamok területén található zöld villamosenergia-termelést is támogassa, többek között az ilyen villamos energiához kapcsolódó származási garanciák figyelembevétele révén, meg kell jegyezni, hogy a tagállamok kiindulópontja, megújulóenergia-adottsága és energiahordozó-összetétele különböző (lásd ebben az értelemben: Ålands Vindkraft ítélet, EU:C:2014:2037, 98. pont).
- 101 Egyébiránt, amint az uniós jogalkotó a 2001/77 irányelv (14) preambulumbekkezdésében kifejtette, az ezen irányelvben megfogalmazott cél elérésének egyik fontos eszköze a megújuló energiaforrások támogatására irányuló, nemzeti szintű mechanizmusok megfelelő működésének szavatolása (lásd ebben az értelemben: IBV & Cie ítélet, EU:C:2013:598, 57. pont).

- 102 E célból fontos, hogy a tagállamok különböző adottságaiknak megfelelően ellenőrizhessék e rendszerek hatásait és költségeit, a befektetői bizalom megtartása mellett (lásd ebben az értelemben: Álands Vindkraft ítélet, EU:C:2014:2037, 99. pont).
- 103 A fentiekre tekintettel nem tűnik úgy, hogy pusztán az alapügyben szereplőhöz hasonló, zöld bizonyítványokat alkalmazó támogatási mechanizmus igénybevételének a régió területén előállított zöld villamos energiára korlátozása, és a más tagállamokban termelt villamos energiához kapcsolódó származási garanciáknak a kvótakötelezettség teljesítése céljából történő figyelmen kívül hagyása sérthetné az arányosság elvét (lásd analógia útján: Álands Vindkraft ítélet, EU:C:2014:2037, 104. pont).
- 104 Meg kell ugyanakkor vizsgálni, másodsorban, hogy a kérdéses korlátozással együtt vizsgálva az alapügyben szóban forgó, a kérdést előterjesztő bíróság által ismertetett szabályozás további jellegzetességeit, azok alapján levonható-e az a következtetés, hogy e szabályozás összességében tekintve valóban megfelel az arányosság elvéből eredő követelményeknek.
- 105 E tekintetben ugyanis emlékeztetni kell arra, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból következik, hogy e szabályozást többek között a villamosenergia-szolgáltatók számára előírt azon kötelezettség jellemzi, hogy a zöld bizonyítványok bizonyos, az összes villamosenergia-szolgáltatásuk meghatározott részének megfelelő mennyiségével rendelkezzenek, és azt az illetékes szabályozó hatóságnak minden évben visszaszolgáltassák, mégpedig közigazgatási bírság megfizetésére irányuló kötelezettség terhe mellett.
- 106 Az említett szabályozásból ekképpen kitűnik, hogy a más tagállamból származó zöld villamos energia behozatala esetén e villamos energia forgalmazása vagy fogyasztása általában megköveteli az érintett szolgáltatók részéről, hogy zöld bizonyítványokat vásároljanak az ily módon behozott villamosenergia-mennyiség után.
- 107 E kérdések tekintetében elsőként meg kell jegyezni, hogy az olyan támogatási mechanizmusnak, amely az alapügyben szereplő mechanizmushoz hasonlóan zöld bizonyítványokat alkalmaz, többek között az a célja, hogy a zöld villamos energia termelésével kapcsolatos többletköltséget közvetlenül a piac, mégpedig a kvótakötelezettséggel terhelt villamosenergia-szolgáltatók – és végeredményben a fogyasztók – fedezzék.
- 108 E választással a tagállam nem lépi túl azon mérlegelési jogkört, amellyel továbbra is rendelkezik a zöld villamos energia termelésének növelésére irányuló jogszerű célkitűzés keretében (lásd ebben az értelemben: Álands Vindkraft ítélet, EU:C:2014:2037, 109. és 110. pont).
- 109 Másodsorban meg kell jegyezni, hogy – például a befektetési támogatástól eltérően – az ilyen jellegű mechanizmus a már működő, zöld villamos energiát előállító erőművek működésének támogatását célozza. E tekintetben a kvótakötelezettség többek között arra szolgál, hogy a zöld villamos energia termelői számára biztosítsa a számukra kiadott bizonyítványok iránti keresletet, és ily módon megkönnyítse az általuk a hagyományos energia piaci áránál magasabb áron termelt zöld energia értékesítését.
- 110 Így nem tűnik kétségbe vonhatónak az ilyen mechanizmus által általában a villamos energia termelőire, és közülük különösen a termelői és a szolgáltatói minőséget egyesítőkre annak érdekében gyakorolt ösztönző hatás, hogy növeljék a zöld villamosenergia-termelésüket, és ennél fogva e mechanizmusnak a jelen esetben követett jogszerű cél elérésére való alkalmassága sem tűnik annak (lásd ebben az értelemben: Álands Vindkraft ítélet, EU:C:2014:2037, 111. és 112. pont).

- 111 Harmadsorban mindazonáltal meg kell jegyezni, hogy az ilyen rendszer megfelelő működtetése lényegében olyan piaci mechanizmusok meglétét igényli, amelyek lehetővé teszik a kvótakötelezettség alá vetett és az e kötelezettség teljesítéséhez szükséges zöld bizonyítványokkal még nem rendelkező piaci szereplők számára, hogy ténylegesen és méltányos feltételek mellett beszerezhessék e bizonyítványokat (lásd ebben az értelemben: Ålands Vindkraft ítélet, EU:C:2014:2037, 113. pont).
- 112 Így fontos az olyan mechanizmusok bevezetése, amelyek biztosítják a zöld bizonyítványok valódi piacának létrehozatalát, amelyen a kínálat és a kereslet ténylegesen találkozhat, és amely az egyensúly felé törekszik, oly módon, hogy az érintett szolgáltatóknak ténylegesen lehetőségük legyen az ilyen bizonyítványok méltányos feltételek melletti beszerzésére (lásd ebben az értelemben: Ålands Vindkraft ítélet, EU:C:2014:2037, 114. pont).
- 113 Azon körülményt illetően, miszerint azok a szolgáltatók, amelyek nem tartják tiszteletben a számukra előírt kvótakötelezettséget, mint az Essent az alapügyekben, közigazgatási bírság megfizetésére kötelesek, a következőket kell megjegyezni.
- 114 Jóllehet az ilyen bírság kivetése kétségtől szükségesnek tekinthető ahhoz, hogy ösztönözze egyrészt a termelőket a zöld villamosenergia-termelésük növelésére, másrészt pedig a kvótakötelezettség alá vetett piaci szereplőket a szükséges zöld bizonyítványok tényleges megvásárlására, az is szükséges azonban továbbá, hogy e bírság meghatározásának módja és összege ne haladja meg a fenti ösztönző célok eléréséhez szükséges mértéket, e tekintetben különösen elkerülve az érintett piaci szereplők túlzott mértékű szankcionálását (lásd ebben az értelemben: Ålands Vindkraft ítélet, EU:C:2014:2037, 116. pont). Adott esetben a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az alapügyekben szóban forgó közigazgatási bírságok esetén ez-e a helyzet.
- 115 Végül, negyedsorban meg kell jegyezni, hogy amennyiben létezik a zöld bizonyítványoknak a jelen ítélet 111. és 112. pontjában ismertetett feltételeknek megfelelő piaca, amelyen a más tagállamokból villamos energiát importáló szolgáltatók ténylegesen és méltányos feltételek mellett beszerezhetik a zöld bizonyítványokat, azon körülmény, hogy a zöld villamos energia termelői adott esetben továbbra is együtt adhatnak el a kvótakötelezettség alá vetett termelőknek villamos energiát és a zöld bizonyítványokat, nem jelenti azt, hogy e kvótarendszer szabályai meghaladják a zöld villamos energia termelésének növelésére irányuló cél eléréséhez szükséges mértéket. Az ugyanis, hogy létezik ilyen lehetőség, olyan jellegűnek tűnik, amely további ösztönző hatást gyakorolhat a termelőkre a zöld villamosenergia-termelésük növelése tekintetében (lásd ebben az értelemben: Ålands Vindkraft ítélet, EU:C:2014:2037, 118. pont).
- 116 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy az EK 28. és EK 30. cikket, illetve az EGT-Megállapodás 11. és 13. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti támogatási rendszer, mint az alapügyben szóban forgó, mely úgy rendelkezik, hogy az illetékes regionális szabályozó hatóság átruházható bizonyítványokat ad ki az érintett régió területén előállított zöld villamos energiára vonatkozóan, és amely szabályozás előírja a villamosenergia-szolgáltatók arra vonatkozó kötelezettségét, hogy az említett hatóságnak évente közigazgatási bírság terhe mellett bizonyos – az adott régióban általa értékesített teljes villamosenergia-mennyiség egy részének megfelelő – számú ilyen bizonyítványt mutassanak be, anélkül hogy e szolgáltatók az említett kötelezettséget teljesíthetnék az Unió más tagállamaiból vagy az EGT-Megállapodásban részes harmadik államokból származó származási garanciák felhasználásával, amennyiben:
- olyan mechanizmusokat vezetnek be, amelyek biztosítják a bizonyítványok valódi piacának létrehozatalát, amelyen a kínálat és a kereslet ténylegesen találkozhat, és amely az egyensúly felé törekszik, oly módon, hogy az érintett szolgáltatóknak ténylegesen lehetőségük legyen a bizonyítványok méltányos feltételek melletti beszerzésére;

- az ezen kötelezettséget nem teljesítő szolgáltatókkal szemben kiszabandó közigazgatási bírság kiszámításának módját és összegét úgy állapítják meg, hogy az ne lépje túl az ahhoz szükséges mértéket, hogy a termelőket a zöld villamos energia termelésük tényleges növelésére ösztönözze, illetve azon szolgáltatókat, akiket az említett kötelezettség terhel, az előírt bizonyítványok tényleges megvásárlására ösztönözze, különösen elkerülve az említett szolgáltatók túlzott mértékű szankcionálását.

A harmadik kérdésről

- 117 Harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy a hátrányos megkülönböztetésre vonatkozóan az EUMSZ 18. cikkben, az EGT-Megállapodás 4. cikkében és a 2003/54 irányelv 3. cikkében foglalt tilalmakat úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti támogatási rendszer, mint az alapügyben szóban forgó, amely úgy rendelkezik, hogy az illetékes regionális szabályozó hatóság átruházható bizonyítványokat ad ki az érintett régió területén előállított zöld villamos energiára vonatkozóan, és amely szabályozás előírja a villamosenergia-szolgáltatók arra vonatkozó kötelezettségét, hogy az említett hatóságnak évente közigazgatási bírság terhe mellett bizonyos – az adott régióban általa értékesített teljes villamosenergia-mennyiség egy részének megfelelő – számú ilyen bizonyítványt mutassanak be, anélkül hogy e szolgáltatók az említett kötelezettséget teljesíthetnék az Unió más tagállamaiból vagy az EGT-Megállapodásban részes harmadik államokból származó származási garanciák felhasználásával.
- 118 Először is az EUMSZ 18. cikkét illetően, az kimondja, hogy a Szerződés alkalmazási körében és az azokban foglalt különös rendelkezések sérelme nélkül, tilos az állampolgárság alapján történő bármely hátrányos megkülönböztetés.
- 119 Meg kell jegyezni, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelemben a kérdést előterjesztő bíróság nem fejt ki, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló rendszer mennyiben vezethet olyan eltérő bánásmódhoz, amely állampolgárság alapján történő hátrányos megkülönböztetést valósít meg, sem azt hogy az ilyen eltérő bánásmód adott esetben miben különbözik a származási garanciákra és a más tagállamokból behozott villamos energiára vonatkozótól, amely már az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdés tárgyát képezi.
- 120 Az alapügyeket illetően egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy az Essent kifogásolja azon tényt, miszerint villamos energia szolgáltatói minőségében nem áll módjában az Unió és az EGT más tagállamaiból származó származási garanciákat használni az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás alapján őt terhelő kvóta kötelezettség teljesítéséhez.
- 121 Márpedig meg kell állapítani e tekintetben, hogy az alapügyben szóban forgó kvóta kötelezettség a flamand régióban működő valamennyi villamosenergia-szolgáltatóra vonatkozik, állampolgárságuktól függetlenül. Hasonlóképpen azon körülmény, hogy az említett szolgáltatók nem használhatnak származási garanciákat a zöld bizonyítványok helyett, valamennyiükre vonatkozik, függetlenül az állampolgárságuktól.
- 122 A villamosenergia-termelőket illetően, azon tényen túl, hogy őket nem terheli kvóta kötelezettség, emlékeztetni kell arra, hogy azon körülmény, amely szerint a más tagállamokban székhellyel rendelkezők által termelt villamos energia esetleg eltérő bánásmód tárgyát képezheti, és akadályokba ütközhet a flamand régióba történő behozatalkor, az EUMSZ 34. cikk hatálya alá tartozik, és mint ilyet, az említett rendelkezés vonatkozásában a Bíróság már teljes mértékben figyelembe vette az első kérdés vizsgálatának keretében.

- 123 Ezt követően, az EGT-Megállapodás 4. cikkét illetően, amelynek szövege szinte teljesen megegyezik az EUMSZ 18. cikkel, a jelen ítélet 72. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az EUMSZ 18. cikkel kapcsolatos fenti elemzéssel megegyező elemzés itt is helytálló, és ennek eredményeképpen nem tűnik úgy, hogy az említett 4. cikk alkalmazható lenne az alapügyekben szóban forgóhoz hasonló helyzetekben.
- 124 Végül a 2003/54 irányelv 3. cikkét illetően, és először is a C-207/12. és C-208/12. sz. ügy keretében arra vonatkozóan feltett harmadik kérdést illetően, hogy az említett rendelkezés mennyiben releváns az EGT-re nézve, emlékeztetni kell arra, amint a jelen ítélet 14. pontjában is megállapítást nyert, hogy a 146/2005 határozat, amely az említett irányelvet belefoglalta az EGT-Megállapodásba, 2007. június 1-jén lépett hatályba. E feltételek mellett, tekintettel azon körülményre, miszerint a két ügy a VREG 2009. május 18-i, a 2008. és 2009. év tekintetében kiszabott bírságokkal kapcsolatos határozataira vonatkozik, meg kell állapítani, hogy az említett 3. cikk *ratione temporis* alkalmazandó az említett ügyekben.
- 125 Másodsorban meg kell jegyezni, hogy jóllehet a kérdést előterjesztő bíróság által feltett kérdés a 2003/54 irányelv 3. cikkére hivatkozik, az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban foglalt – a jelen ítélet 40. pontjának második mondatában kifejtett – pontosításokból kitűnik, hogy e kérdést úgy kell tekinteni, az az említett rendelkezés (1) bekezdésére vonatkozik.
- 126 Harmadsorban emlékeztetni kell arra, hogy a 2003/54 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése többek között úgy rendelkezik, hogy a tagállamok nem alkalmaznak hátrányos megkülönböztetést a villamosenergia-ipari vállalkozásokkal szemben sem a jogok, sem a kötelezettségek tekintetében.
- 127 A jelen esetben azonban a kérdést előterjesztő bíróság egyáltalán nem fejt ki, hogy véleménye szerint a jelen ügyekben az említett rendelkezés értelmében mi minősülhetne hátrányos megkülönböztetésnek.
- 128 Emlékeztetni kell azonban e tekintetben arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében fontos, hogy a kérdést előterjesztő bíróság megjelölje a pontos okokat, amelyek arra indították, hogy felvesse az uniós jog értelmezését, és amelyek alapján szükségesnek tartotta előzetes döntéshozatalra a Bíróság elé terjeszteni a kérdéseit (lásd különösen: BVBA De Backer végzés, C-234/05, EU:C:2005:662, 9. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 129 E feltételek mellett a Bíróság nincs olyan helyzetben, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak olyan útmutatást adjon, amely túlmutat a jelen ítélet 120. és 121. pontjából következőkön, azaz azon, hogy nem derül ki, hogy az alapügyekben az Essent villamosenergia-piaci szolgáltatói minőségében a jogait vagy kötelezettségeit illetően milyen hátrányos megkülönböztetést szenvedett el.
- 130 A fenti megfontolások összességére tekintettel a harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a hátrányos megkülönböztetésre vonatkozóan az EUMSZ 18. cikkben, az EGT-Megállapodás 4. cikkében és a 2003/54 irányelv 3. cikkének (1) bekezdésében foglalt tilalmakat úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti támogatási rendszer, mint az alapügyben szóban forgó, amely úgy rendelkezik, hogy az illetékes regionális szabályozó hatóság átruházható bizonyítványokat ad ki az érintett régió területén előállított zöld villamos energiára vonatkozóan, és amely szabályozás előírja a villamosenergia-szolgáltatók arra vonatkozó kötelezettségét, hogy az említett hatóságnak évente közigazgatási bírság terhe mellett bizonyos – az adott régióban általa értékesített teljes villamosenergia-mennyiség egy részének megfelelő – számú ilyen bizonyítványt mutassanak be, anélkül hogy e szolgáltatók az említett kötelezettséget teljesíthetnék az Unió más tagállamaiból vagy az EGT-Megállapodásban részes harmadik államokból származó származási garanciák felhasználásával.

A költségekről

131 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) **A belső villamosenergia-piacon a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia támogatásáról szóló, 2001. szeptember 27-i 2001/77/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 5. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti támogatási rendszer, mint az alapügyben szóban forgó, amely úgy rendelkezik, hogy az illetékes regionális szabályozó hatóság átruházható bizonyítványokat ad ki az érintett régió területén megújuló energiaforrásokból előállított villamos energiára vonatkozóan, és amely szabályozás előírja a villamosenergia-szolgáltatók arra vonatkozó kötelezettségét, hogy az említett hatóságnak évente közigazgatási bírság terhe mellett bizonyos – az adott régióban általa értékesített teljes villamosenergia-mennyiség egy részének megfelelő – számú ilyen bizonyítványt mutassanak be, anélkül hogy e szolgáltatók az említett kötelezettséget teljesíthetnék az Európai Unió más tagállamaiból vagy az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodásban részes harmadik államokból származó származási garanciák felhasználásával.**
- 2) **Az EK 28. és EK 30. cikket, illetve az Európai Gazdasági Térségről szóló, 1992. május 2-i megállapodás 11. és 13. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes a jelen rendelkező rész 1. pontjában meghatározott nemzeti támogatási rendszer, amennyiben:**
 - **olyan mechanizmusokat vezetnek be, amelyek biztosítják a bizonyítványok valódi piacának létrehozatalát, amelyen a kínálat és a kereslet ténylegesen találkozhat, és amely az egyensúly felé törekszik, oly módon, hogy az érintett szolgáltatóknak ténylegesen lehetőségük legyen a bizonyítványok méltányos feltételek melletti beszerzésére;**
 - **az ezen kötelezettséget nem teljesítő szolgáltatókkal szemben kiszabandó közigazgatási bírság kiszámításának módját és összegét úgy állapítják meg, hogy az ne lépje túl az ahhoz szükséges mértéket, hogy a termelőket a megújuló energiaforrásokból előállított villamosenergia-termelésük tényleges növelésére ösztönözze, illetve azon szolgáltatókat, akiket az említett kötelezettség terhel, az előírt bizonyítványok tényleges megvásárlására ösztönözze, különösen elkerülve az említett szolgáltatók túlzott mértékű szankcionálását.**
- 3) **A hátrányos megkülönböztetésre vonatkozóan az EUMSZ 18. cikkben, az Európai Gazdasági Térségről szóló, 1992. május 2-i megállapodás 4. cikkében, valamint a villamos energia belső piacára vonatkozó közös szabályokról és a 96/92/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. június 26-i 2003/54/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkének (1) bekezdésében foglalt tilalmakat úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes a jelen rendelkező rész 1. pontjában meghatározott nemzeti támogatási rendszer.**

Aláírások